

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/383/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7802899622
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7802899622.7

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne X.. J. P., A., G. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Mlynská 28, IČO: 00 620 157, proti žalovanej Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zastúpenej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu 10C/474/2002-457 z 13.6.2016 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie, okrem výroku o náhrade trov štátu, a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) uznesením konanie vo veci zastavil, nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov tohto konania a rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov tohto konania.

2. V odôvodnení uznesenia, o. i., uviedol: Uznesením 10C/474/2002-398 z 5.2.2015 pripustil zmenu účastníka na strane žalovaného, kde miesto doterajšieho žalovaného SOLE SLOVAKIA, a.s. Bratislava do konania vstúpila ako žalovaná Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. Bratislava. Následne žalobkyňa netrvala na návrhu na zmenu účastníka, ako bolo rozhodnuté jeho uznesením, ale za právneho nástupcu pôvodného žalovaného, v súlade s § 3 ods.4 vyhl.423/91 Zb. a § 28 ods.3 zák.381/01 Z. z. označila Slovenskú kanceláriu poisťovateľov Bratislava, IČO: 36 062 235. Uznesením 10C/474/2002-408 z 23.4.2015 pripustil zmenu účastníka na strane žalovaného, kde namiesto pôvodného žalovaného vstúpila do konania Slovenská kancelária poisťovateľov Bratislava, IČO: 36 062 235. Žalovaná namietla svoju pasívnu legitímáciu a navrhla žalobu zamietnuť s poukazom na § 3 zák.č.423/91 Zb. a poukázala na to, že záväzok poisťovne nahradiť poškodenému škodu za svojho poistenca je záväzkom voči poistenému, nie voči poškodenému, ktorý nie je s poisťovňou v právnom vzťahu zo zodpovednosti za škodu, lebo zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a škodcom a poškodený nemá právo požadovať náhradu škody od poisťovateľa, ktorý mu škodu nespôsobil. Poisťovňa nezodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len vozidlo), jej povinnosťou je iba plniť za poisteného, ktorý uplatnil právo vyplývajúce z poistného vzťahu. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 3Cdo/219/2004. Mala zato, že nebola preukázaná právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, zo zaniknutého subjektu SOLE Slovakia a.s. na ňu, pričom označená žalovaná nie je právnu nástupkyňou pôvodného žalovaného a teda jej chýba pasívna legitímácia. Žalobkyňa k námietke žalovanej o pasívnej legitímácii poukázala na § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb., pričom ust. výslovne nehovorí o prechode povinností na náhradu škody zo zaniknutej právnickej osoby ako pôvodnej nositeľky tejto povinnosti na poisťovňu, resp. s prihliadnutím na § 28 ods.3 zák.381/01 Z. z. na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov. Implicitne práve prechod tejto povinnosti z tohto ust. vyplýva. Dochádza teda k zákonnej sukcesii a to nie univerzálnej, ale len k singulárnej sukcesii -

k prechodu jednej právnej povinnosti a to povinnosti nahradiť škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Cit. ust. neupravuje vznik novej právnej povinnosti, pretože presne tá istá totožná právna povinnosť už existovala, len jej nositeľom bol pred svojim zánikom iný právny subjekt. Nemožno teda hovoriť o vzniku osobitnej originálnej povinnosti. § 3 ods.4 vyhl.423/91 Zb. totiž vyslovne upravuje, že poškodený má právo, aby mu poisťovňa nahradila škodu. Nepoužíva formuláciu, že poškodený má voči poisťovni právo na plnenie zodpovedajúce výške náhrady škody, ale výslovne uvádza, že má právo na to, aby mu poisťovňa škodu nahradila. Ak právo na náhradu škody a tomu zodpovedajúca povinnosť existovali u jedného právneho subjektu a v dôsledku jeho zániku sa stal nositeľom tejto povinnosti iný subjekt, ide z právneho hľadiska o singulárny prechod právnej povinnosti z jedného subjektu na druhý, upravený samostatným právnym predpisom, ktorý z procesného hľadiska môže viesť k zmene účastníka konania podľa § 92 ods.2 O. s. p. Podaním zo 7.4.2015 riadne uplatnila svoj zákonný nárok voči Slovenskej kancelárii poisťovateľov, ktorého dôvodosť, čo sa týka pasívnej legitímácie žalovanej, jednoznačným spôsobom vyplýva z § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. a § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. Zdôraznila skutočnosť, že podľa § 41 ods.2 O. s. p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je nesprávne označený. Podaním bez akýchkoľvek pochybností uplatnila voči žalovanej nárok podľa § 3 ods.4 vyhl.423/91 Zb. Pokiaľ by chcel jej podanie vyhodnotiť inak, ako podľa § 92 ods.2 O. s. p., mal postupovať podľa § 43 ods.1 O. s. p. Uznesením z 23.4.2015 však pripustil zmenu účastníka, kde žalovanou sa stala Slovenská kancelária poisťovateľov. Rozhodol podľa § 92 ods.3 O. s. p. a voči podanému uzneseniu žalovaná nepodala opravný prostriedok a uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Posúdenie právneho stavu a to prechodu právnej povinnosti nahradiť jej škodu žalovanou sa stalo právne záväzným. Ďalej poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV.ÚS 5/2014 v súvislosti s prílišným právnym formalizmom. Citoval znenie § 19 a § 20a ods.2 O. z. Zánik spoločnosti znamená stratu právnej subjektivity právnickej osoby, teda stratu mať práva a povinnosti a tieto práva a povinnosti nadobúdať vlastným konaním. Citoval znenie § 103, § 104 ods.1 a § 107 ods.1 O. s. p. Akciová spoločnosť, ako jedna z foriem obchodnej spoločnosti vzniká dňom, ku ktorému bola zapísaná do obchodného registra v súlade s § 62 ods.1 Obch. zák. Citoval znenie § 68 Obch. zák. V prerokovávanej veci došlo ku skutočnosti, že žalovaný bol k 1.4.2014 vymazaný z obchodného registra. Dôvodom výmazu bolo zrušenie konkurzu na pôvodného žalovaného uznesením 3K/223/2004-833 z 22.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7.12.2012 z dôvodu, že úpadca nemal majetok, ktorý by postačoval na ďalšie krytie nákladov konania a preto v súlade s § 44 ods.1 písm. a) zák.č.328/91 Zb. konštatoval, že nie sú predpoklady pre konkurz a konkurz zrušil a správcu zbavil funkcie. K výmazu žalovaného z obchodného registra došlo na základe § 68 ods.4 Obch. zák. bez likvidácie a bez právneho nástupcu. Vzhľadom „k“ dôvodu, pre ktorý bol žalovaný zrušený a následne vymazaný z obchodného registra a vzhľadom „k“ predmetu konania, ktorým je peňažný nárok na náhradu škody, konštatuje, že nie sú žiadne osoby, ktoré by vstúpili do práv a povinností pôvodného žalovaného a prevzali práva a záväzky, o ktoré v konaní ide. Ak jediný žalovaný stratil spôsobilosť byť účastníkom konania ešte pred jeho rozhodnutím o návrhu žalobkyne na jeho zámenu a ak neexistuje žiadny procesný nástupca, musí podľa § 107 ods.4 O. s. p. konanie zastaviť. Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania podľa § 104 ods.1 O. s. p. je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý vedie k zastaveniu konania. Tento nedostatok nemožno odstrániť ani opravou podľa § 43 O. s. p. a nie je ho možné odstrániť ani postupom podľa § 92 ods.2,3 O. s. p. Pôvodný žalovaný zanikol výmazom z obchodného registra 1.4.2014, pričom žalobkyňa podala 23.7.2014 návrh na zmenu účastníka konania. Pripustil zmenu účastníka konania na strane žalovaného uznesením z 5.2.2015, pričom žalobkyňa podaním z 24.3.2015 zobrala späť návrh na zmenu účastníka a navrhla pripustiť v súlade § 92 ods.2 O. s. p. zmenu účastníka na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, v súlade s § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. a § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. Uznesením z 23.4.2015 pripustil zmenu účastníkov konania, ako to už bolo oboznamované. Aj napriek svojmu rozhodnutiu o pripustení zmeny účastníka je možné konštatovať, že na strane pôvodného žalovaného po jeho výmaze z obchodného registra nastala taká právna skutočnosť, ktorá spôsobila, že pôvodný žalovaný prestal byť účastníkom konania a tento nedostatok nebolo možné odstrániť. Preto nebolo možné platne rozhodnúť v súlade s § 92 ods.2,3 O. s. p. a preto uznesenia o pripustení zmeny účastníka na strane žalovaného sú právne neúčinné. Pôvodný žalovaný totiž zanikol bez právneho nástupcu a preto nie je po jeho zániku možná zmena ani zámena účastníka konania. V súlade so závermi uznesenia NS SR 3Cdo/219/2004 z 30.3.2006 došiel k záveru, že po zániku pôvodného žalovaného bez právneho nástupcu nebolo možné postupovať podľa § 92 ods.2,3 O. s. p. Podobne z rozhodnutia NS SR 1ObdoV/45/2007 z 30.11.2009 vyplýva, že návrh na zámenu účastníka konania možno účinne urobiť len dotedy, kým má pôvodný účastník, ktorý sa navrhuje zameniť, spôsobilosť byť účastníkom konania. Ak zánikom túto spôsobilosť stratí, návrh na zámenu už nemôže byť účinne urobený. Podobne bolo rozhodnuté aj v ďalších rozhodnutiach NS 3Cdo/64/2013, 7Cdo/136/2012, 5Cdo/15/2013, 2Cdo/66/2013. Žalobkyňa odôvodňovala prechod

povinností z pôvodného žalovaného na novu žalovanú § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v spojení s § 28 ods.2 zák.č.381/01 Z. z., z ktorých vyvodzovala právne nástupníctvo vedľajšieho účastníka po zániku žalovaného. Citoval znenie § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. Závazok poisťovne nahradiť poškodenému škodu za svojho poistenca je záväzkom voči poistenému, nie voči poškodenému. Zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a škodcom a poškodený nemá právo požadovať náhradu škody od poisťiteľa, ktorý mu škodu nespôsobil. Poisťovňa nezodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidiel, jej povinnosťou je iba plniť za poisteného, ktorý uplatnil právo vyplývajúce z poistného vzťahu. Iba v prípadoch podľa § 3 ods.4, § 8 a § 9 ods.1 vyhl.č.423/91 Zb. vznikne poškodenému priame právo, aby mu poisťovňa plnila. Medzi poškodeným a poisťovňou vzniká osobitný právny vzťah, v rámci ktorého má poškodený voči poisťovni špecifický právny nárok na osobitné plnenie. Treba teda rozlišovať oba vzťahy aj z hľadiska subjektu, ktorý je z hmotnoprávneho hľadiska pasívne legitimovaný. V prípade nároku poškodeného na náhradu škody je pasívne legitimovaným subjektom škodca, ako tomu bolo aj v prerokovávanej veci do zániku pôvodného žalovaného. Ak sú splnené podmienky uvedené v § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v prípade zániku právnickej osoby poškodený si môže uplatniť na príslušnom súde priamy nárok na osobitné plnenie voči poisťovni. Toto jeho právo proti poisťovni nie je právom na náhradu škody, ale ide o originálne právo založené priamo právnym predpisom a ide o výplatu poistného plnenia zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. V prípade zániku právnickej osoby nedochádza k prechodu nároku poškodeného na poisťovňu, ale vzniká mu samostatný priamy nárok voči poisťovni podmienený naplnením skutočností uvedených v § 3 ods.4 vyhl. Na základe návrhu žalobkyne o zmene žalovaného z 21.7.2014, resp. 7.4.2015, nemohlo dôjsť k odstráneniu procesnej prekážky konania, ktorou je strata spôsobilosti pôvodného žalovaného byť účastníkom konania, ku ktorej došlo jeho výmazom z obchodného registra 1.4.2014 bez právneho nástupcu. „Jednalo sa“ o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorého následkom je zastavenie konania v súlade s § 107 ods.4 O. s. p. Nemení na tom nič ani skutočnosť, že pripustil zmenu účastníka konania oboznamovanými uzneseniami, nakoľko „sa jedná“ o neúčinné uznesenia. Nemohlo totiž dôjsť k zmene účastníka konania, ktorý zanikol skôr, ako bol podaný návrh na jeho zmenu, resp. ako rozhodol o pripustení zmeny, nakoľko už nemal účastníka, ohľadom ktorého by mohol zmenu pripustiť. Z uvedených dôvodov bolo potrebné konanie vo veci zastaviť. Výrok o trovách konania sa opiera o § 146 ods.1 písm. c) O. s. p. Výrok o trovách štátu sa opiera o § 148 ods.1 O. s. p. Nepriznal štátu náhradu trov konania, pozostávajúcich z nákladov na znalecké dokazovanie z dôvodu, že konanie bolo zastavené z procesných dôvodov, pričom žalobkyňa v konaní bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov a žalovaný zanikol výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu z dôvodu nemajetnosti.

3. Žalobkyňa proti uvedenému uzneseniu podala v zmysle § 355 a n. CSP v zákonnej 15 dňovej lehote o d v o l a n i e a navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (odvolací návrh). Súd napadnutým uznesením zastavil konanie (1. výrok uznesenia), nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania (2. výrok uznesenia) a vyslovil, že štát nemá právo na náhradu trov tohto konania (3. výrok uznesenia). Odvolaním napáda uznesenie súdu v 1. výroku, v ktorom súd konanie zastavil a v 2. výroku, v ktorom súd nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania (rozsah odvolania). O d ô v o d n e n i e: I. Odvolacie dôvody. Podané odvolanie odôvodňuje § 365 ods.1 písm. b) a h) CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. II. Doterajší priebeh konania (vzhľadom na to, že odvolanie bolo zástupkyňou žalovanej doručené, nie je potrebné, ani účelne tuto časť odvolania reprodukovat'). III. Spornou otázkou, ktorú riešil súd vydaním napadnutého uznesenia, je jeho možnosť pokračovať v konaní po zániku SOLE Slovakia, a.s. so Slovenskou kanceláriou poisťovateľov ako s účastníčkou konania. Predmetom konania je pritom jej nárok na náhradu škody na zdraví, ktorá jej bola spôsobená prevádzkou vozidla. Za najpodstatnejšie pri riešení tejto spornej otázky považuje práve to, či právna povinnosť nahradiť škodu prešla z pôvodne povinného subjektu SOLE Slovakia, a.s. na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov. Náhrady škôd spôsobených v príčinnej súvislosti s prevádzkou vozidla boli v čase vzniku predmetnej dopravnej nehody z 23.7.2000 v zásade uhrádzané zo systému zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla založeného vyhl.č.423/91 Zb. Vykonávateľom tohto zákonného poistenia bola Slovenská poisťovňa a. s. V súčasnosti je uvedený právny predpis už neúčinný, nakoľko bol zrušený zák.č.381/01 Z. z. Avšak podľa intertemporálneho § 28 ods.2 zák.č.381/01 Z. z. sa na „právneho“ vzťahu vzniknuté zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla do 31.12.2001 vzťahujú doterajšie predpisy, teda v tomto prípade vyhl.č.423/91 Zb. Nositeľom práv a povinností zo zákonného poistenia však už nie je Slovenská poisťovňa, a.s., ale v zmysle § 28

ods.3 zák.č.381/01 Z. z. Slovenská kancelária poisťovateľov, ktorú zastupuje Slovenská poisťovňa, a.s. (v súčasnosti po zmene obchodného mena Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.). IV. Citovala znenie § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. Uvedené ust. síce výslovne nehovorí o prechode povinnosti na náhradu škody zo zaniknutej právnickej osoby ako pôvodnej nositeľky tejto povinnosti na poisťovňu, resp. s prihladnutím na § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov. Avšak implicitne práve prechod tejto povinnosti na poisťovňu (v súčasnosti na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov) z tohto ust. vyplýva. § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. totiž upravuje prípad, kedy nositeľom povinnosti nahradiť škodu spôsobenú prevádzkou vozidla prestáva byť jeden právny subjekt na základe jeho zániku (nakoľko neexistujúci subjekt nemôže byť nositeľom právnej povinnosti) a práve z titulu tohto zániku v ten istý okamih sa stáva nositeľom tejto povinnosti iný právny subjekt (Slovenská kancelária poisťovateľov). Dochádza teda k zákonnej sukcesii a to nie univerzálnej (nie k prechodu všetkých práv a povinností), ale len sukcesii singulárnej, t. j. k prechodu jednej právnej povinnosti, a to povinnosti nahradiť škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Predmetné ust. neupravuje vznik novej právnej povinnosti, pretože presne tá istá totožná právna povinnosť už existovala, len jej nositeľom bol pred svojím zánikom iný právny subjekt. Nemožno tu teda hovoriť o vzniku osobitnej originárnej povinnosti. Práve naopak, Slovenská kancelária poisťovateľov sa v zmysle § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. (za súčasnej aplikácie § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z.) stáva nositeľom právnej povinnosti, ktorá už de jure existovala a vznikla samotným spôsobením škody. V prospech tohto výkladu jasne vyznieva aj doslovné znenie predmetného ust., ktoré uvádza, že poškodený má právo, aby mu bola škoda uhradená. Teda predmetné „uznesenie“ nepoužíva formuláciu, podľa ktorej poškodenému vznikne právo, aby mu poisťovňa škodu nahradila, ale toto právo na náhradu škody už má. Táto formulácia jednoznačne evokuje záver, že poškodený má právo, ktoré už predtým existovalo a nevzniklo až zánikom právnickej osoby. Uvedená formulácia uvedeného ust. v celom svojom kontexte hovorí o tom, že poškodený mal právo, aby mu bola škoda nahradená a toto právo u neho pretrváva aj napriek skutočnosti, že zanikla právnická osoba, ktorá bola za škodu zodpovedná a toto právo má po zániku právnickej osoby voči poisťovni, resp. Slovenskej kancelárii poisťovateľov. Uvedenému pretrvávajúcemu právu logicky zodpovedá aj povinnosť škodu nahradiť, ktorá taktiež pretrváva a na jej povahe nič nemení ani zánik pôvodne zodpovedného subjektu, čo rieši práve predmetné ust. V danom prípade nemožno hovoriť ani o zániku právnej povinnosti (resp. z pohľadu poškodeného o zániku tomu zodpovedajúcemu právu) a o jej transformácii na právnu povinnosť, resp. právo iného druhu. Predmetný § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. totiž výslovne upravuje, že poškodený má právo, aby mu poisťovňa (teraz Slovenská kancelária poisťovateľov) nahradila škodu. Predmetné ust. nepoužíva formuláciu, že poškodený má voči poisťovni právo na plnenie (napr. poistné plnenie) zodpovedajúce výške náhrady škody, ale výslovne uvádza, že má právo na to, aby mu poisťovňa škodu nahradila. Teda má právo na náhradu škody (nie právo na poistné plnenie). Ak právo na náhradu škody a tomu zodpovedajúca povinnosť existovali u jedného právneho subjektu a v dôsledku jeho zániku sa stal nositeľom tejto povinnosti subjekt iný, ide z právneho hľadiska jednoznačne o singulárny prechod právnej povinnosti z jedného subjektu na druhý upravený samotným právnym predpisom. V tomto smere je nesprávny právny názor súdu v napadnutom uznesení, podľa ktorého v prípade práva poškodeného podľa § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. voči poisťovni (resp. Slovenskej kancelárii poisťovateľov) nie je právom na náhradu škody. Ako možno vysloviť takýto právny názor, keď samotné ust. výslovne hovorí o práve nahradiť škodu (... má poškodený priamo voči poisťovni právo, aby mu škodu nahradila...)? K inému záveru, než že uvedené ust. upravuje právo poškodeného voči poisťovni na náhradu škody, nemožno dospieť ani iným druhom výkladu. Ak si položíme otázku, čo je zmyslom a účelom predmetného ust., môžeme dospieť len k záveru, že účelom je poskytnutie náhrady škody poškodenému. Teda aj z hľadiska účelu má toto plnenie charakter náhrady škody. Je pravdou, že zodpovednostný vzťah náhrady škody vzniká v zásade medzi škodcom, resp. osobou zodpovednou za škodu a poškodeným. Žiadny právny predpis však nevylučuje, aby tento vzťah práva na náhradu škody na jednej strane a na druhej strane povinnosti nahradiť škodu nemohol existovať aj medzi inými subjektmi zvlášť v prípade, ak zanikla osoba, ktorá pôvodne za škodu zodpovedala. Práve na túto skutočnosť reflektuje § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v zjavnej snahe zachovať právo poškodeného na náhradu škody aj v prípade zániku zodpovednej osoby. Ak teda zohľadníme skutočnosť, že § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. pojednáva o práve poškodeného na náhradu škody a o tomu zodpovedajúcej povinnosti nahradiť škodu, a o tomto vzťahu práva na jednej strane a povinnosti na druhej strane pojednáva práve v súvislosti so zánikom právnickej osoby zodpovednej za škodu, jednoznačne možno dôjsť k záveru, že poisťovňa, resp. v tomto prípade Slovenská kancelária poisťovateľov, je singulárnym nástupcom do povinnosti zaniknutej právnickej osoby nahradiť škodu poškodenému. V danom prípade v súvislosti so zánikom právnickej osoby zodpovednej jej za škodu právny predpis, konkrétne § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb., spája túto skutočnosť s prechodom povinnosti nahradiť škodu poškodenému, v danom prípade jej. Preto je plne

dôvodný postup súdu v zmysle § 92 ods.2 a 3 O. s. p. a súd nemal konanie zastaviť. V. Súd v odôvodnení napadnutého uznesenia prijal záver, podľa ktorého návrh na zmenu účastníka konania možno účinne urobiť len dovtedy, kým má pôvodný účastník, ktorý sa navrhuje zameniť, spôsobilosť byť účastníkom konania. Poukázal pritom na rozhodnutia NS SR vydanými vo veciach 1ObdoV/45/2007, 3Cdo/64/2013, 7Cdo/136/2012, 5Cdo/15/2013, 2Cdo/66/2013. Po preskúmaní obsahu uvedených rozhodnutí je zrejmé, že takýto záver z týchto rozhodnutí nevyplýva, pretože NS sa v týchto veciach síce zaoberal výkladom a aplikáciou § 92 ods.2 a 3 O. s. p., avšak v daných veciach boli skutkové okolnosti iné, ako tomu bolo v danom prípade. V prípade veci 1ObdoV/45/2007 sa NS SR zaoberal vecou, kedy návrh na zmenu účastníka konania (nie zámenu, ako chybne uvádza súd v odôvodnení rozsudku) v zmysle § 92 ods.2 O. s. p. podal navrhovateľ v čase, kedy mal procesnú spôsobilosť, ale súd o tomto návrhu rozhodoval už v čase, kedy pôvodný navrhovateľ túto procesnú spôsobilosť už stratil. NS sa zaoberal riešením tejto otázky z dôvodu, že o zmene účastníka konania v zmysle § 92 ods.2 O. s. p. mohol rozhodovať len na návrh navrhovateľa alebo osoby, na ktorú boli prevedené alebo prešli práva a povinnosti o ktorých sa má konať, pričom v čase rozhodovania súdu už navrhovateľ, ktorý takýto návrh podal, nemal procesnú spôsobilosť. V danom prípade však návrh na zmenu účastníka konania podala ako navrhovateľka, ktorá v čase podania návrhu mala procesnú spôsobilosť a túto procesnú spôsobilosť nestratila ani v ďalšom priebehu konania. Preto z tohto pohľadu ide o právne odlišnú vec. Pokiaľ ide o veci 3Cdo/64/2013, 7Cdo/136/2012, 5Cdo/15/2013, 2Cdo/66/2013, v nich NS SR riešil otázku zmeny účastníka v exekučnom konaní s ohľadom na to, že návrh na zmenu účastníka na strane navrhovateľa podala osoba, na ktorú sa previedlo právo, o ktorom sa koná a nebolo už možné získať súhlas pôvodného navrhovateľa so zamýšľanou zmenou, nakoľko tento stratil medzitým procesnú spôsobilosť. V danom prípade však nedochádza k zmene účastníka konania na strane navrhovateľa, nakoľko navrhovala zmenu účastníka na strane žalovaného. Súhlas žalovaného ani toho, kto má „ne“ jeho miesto vstúpiť sa v zmysle § 92 ods.3 O. s. p. nevyžadoval. Preto zmene účastníka na strane žalovaného ani nemôže brániť skutočnosť, že pôvodný žalovaný už stratil procesnú spôsobilosť. Opäť išlo o skutkovo odlišné prípady, z ktorých absolútne nevyplýval záver, ktorý učinil súd. NS sa v ani jednom z uvedených prípadov nezaoberal otázkou, či môže dôjsť k zmene účastníka konania v zmysle § 92 ods.2 a 3 na strane žalovaného, ak doterajší žalovaný stratil procesnú spôsobilosť. V danom prípade boli splnené všetky procesné podmienky na aplikáciu § 92 ods.2 a 3 O. s. p. Po začatí konania nastala skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná (zanikla právnická osoba zodpovedná jej za škodu a § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v spojení s § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. spája s touto skutočnosťou prechod povinnosti nahradiť jej škodu na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov). Taktiež bol podaný návrh na zmenu účastníka konania, nakoľko podanie návrhu je podmienkou rozhodovania súdu v zmysle § 92 ods.2 a 3 O. s. p. Súhlas žalovaného alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. VI. Aj v prípade, ak by bol správny názor, podľa ktorého nemôže súd pripustiť zmenu účastníka konania podľa § 92 ods.2 a 3 O. s. p. z dôvodu zániku právnej subjektivity a procesnej spôsobilosti doterajšieho účastníka konania, nemohol súd v tomto prípade konanie zastaviť, ale mal potom postupovať v zmysle § 107 ods.4 O. s. p. (jeho znenie citovala). § 107 ods.4 O. s. p. pritom nestanovuje, že po zániku právnickej osoby musí existovať jej univerzálny právny zástupca. Pripustná je aj možnosť, že zaniknutá právnická osoba má právneho nástupcu len čo sa týka práva či povinnosti, o ktorých sa v predmetnom súdnom konaní koná. Súd má preto povinnosť aj bez návrhu skúmať, či práva alebo povinnosti, ktorých nositeľkou bola zaniknutá právnická osoba a tieto sú zároveň predmetom konania, prešli na iný subjekt ako na univerzálny alebo singulárny právneho nástupcu (túto povinnosť súdu konštatoval aj NS SR v rozhodnutí vo veci 3Cdo/116/2009). Ak tieto práva či povinnosti prešli na iný subjekt, súd je povinný aj bez návrhu z úradnej moci konať s týmto nástupníckym subjektom. Procesným nástupcom účastníka konania je ten, kto podľa hmotného práva prevzal po zaniknutom účastníkovi právo alebo povinnosť, o ktoré v konaní ide (obdobne aj v uznesení NS ČR 25Cdo/2883/2009). Pre úvahu súdu o tom, či v prípade zániku účastníka konania v priebehu občianskeho súdneho konania má byť konanie zastavené alebo má byť prerušené alebo sa má v ňom pokračovať je rozhodujúce, či zánikom účastníka dochádza k zániku uplatneného nároku alebo tento nárok prechádza na právneho nástupcu. Samotná existencia právneho nástupcu zaniknutého účastníka nie je pre takúto úvahu významná (obdobne rozhodnutie NS ČR 22Cdo/946/2003). V danom prípade tak ako bolo zdôvodnené, nedošlo v žiadnom prípade k zániku jej práva na náhradu škody, nakoľko § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Z. z. stanovuje, že poškodený aj po zániku zodpovednej právnickej osoby právo na náhradu škody stále má. Ak má byť uvedená skutočnosť, rozhodujúca, potom zastavenie konania zo strany súdu je zjavne nesprávnym postupom. V prejednáwanej veci zanikla právnická osoba SOLE Slovakia, a.s., ktorá bola nositeľkou právnej povinnosti nahradiť jej škodu, ktorej sa v konaní domáhala. Po zániku tejto osoby prešla povinnosť nahradiť škodu (ako bolo zdôvodnené) na Slovenskú kanceláriu

poisťovateľov. Nakoľko práve právo, resp. povinnosť nahradíť škodu je predmetom tohto konania, súd mal z úradnej moci aj bez návrhu ďalej konať so Slovenskou kanceláriou poisťovateľov ako singulárnym nástupcom pôvodne žalovaného subjektu. VII. Okrem uvedených skutočností je potrebné zdôrazniť aj skutočnosť, že podaním zo 7.4.2015 riadne uplatnila svoj zákonný nárok voči Slovenskej kancelárii poisťovateľov, ktorého dôvodnosť čo sa týka pasívnej legitímácie žalovanej jednoznačným spôsobom vyplýva z § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. a § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. Aj v prípade, že by sa nejednalo o nárok na náhradu škody, ale o osobitný nárok voči žalovanej, ako to uviedol súd v napadnutom uznesení (čo je síce s prihliadnutím na znenie § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v rozpore s logickým výkladom tohto ust.), je zrejmé, že tento nárok, čo sa týka výšky a dôvodnosti, presne zodpovedá nároku na náhradu škody, ktorý mala voči subjektu zodpovednému za škodu. Citovala znenie § 41 ods.2 O. s. p. Predmetným podaním bez akýchkoľvek pochybností uplatnila voči žalovanej nárok v zmysle § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. Aj keď navrhovala procesný úkon zmenu účastníka v zmysle § 92 ods.2 O. s. p., súd mohol v zmysle § 41 ods.2 O. s. p. tento návrh a toto uplatnenie nároku voči žalovanej posúdiť aj inak. Pokiaľ by chcel jej podanie vyhodnotiť inak, ako v zmysle § 92 ods.2 O. s. p. a vzhľadom k tomu chýbali tomuto podaniu ďalšie náležitosti, mal povinnosť v zmysle § 43 ods.1 O. s. p. vyzvať ju na doplnenie alebo opravu tohto podania. Súd však uznesením 10C/474/2002-408 z 23.4.2015 pripustil zmenu účastníka konania a žalovaným subjektom sa stala Slovenská kancelária poisťovateľov. Pokiaľ by nedošlo k prechodu povinnosti nahradíť jej škodu z pôvodne žalovaného subjektu na žalovanú, súd by nemohol v zmysle § 92 ods.3 O. s. p. pripustiť zmenu účastníka konania, nakoľko by preto neboli splnené zákonné podmienky. Citovala časť znenia § 92 ods.3 prvá veta O. s. p. Teda zmenu účastníka konania môže súd pripustiť len v prípade existencie právnej skutočnosti zakladajúcej prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Ak by táto zákonná podmienka nebola splnená, súd by musel návrh na zmenu účastníka zamietnuť. Súd však tomuto návrhu vyhovel, pretože mal za preukázané, že v dôsledku zániku SOLE Slovakia, a.s. prešla jej právna povinnosť nahradíť jej škodu na žalovanú v zmysle § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. Proti tomuto uzneseniu o pripustení zmeny účastníka konania bolo prípustné odvolanie, čomu zodpovedalo aj poučenie súdu v predmetnom uznesení. Ak mala teda žalovaná za to, že nenastala právna skutočnosť uvedená v § 92 ods.2 O. s. p. a že nedošlo k prechodu právnej povinnosti nahradíť jej škodu z pôvodne žalovaného subjektu na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, mohla podať voči predmetnému uzneseniu odvolanie. Žalovaná však predmetné uznesenie nenapadla právne dostupným opravným prostriedkom a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Žalovaná teda vtom čase nenamietala nesprávne právne posúdenie zo strany súdu. Práve prostredníctvom podaného odvolania žalovanej mohlo dôjsť k posúdeniu zákonnosti procesného postupu súdu, ale v dôsledku toho aj k posúdeniu hmotnoprávnej otázky či došlo k prechodu k právnej povinnosti nahradíť jej škodu alebo nie. Práve správne posúdenie právnej otázky prechodu uvedenej právnej povinnosti na žalovanú bolo totiž jediným predpokladom k správne posúdeniu procesného postupu súdu v prípade návrhu na zmenu účastníka konania v zmysle § 92 ods.2 a 3 O. s. p. Žalovaná však odvolanie voči predmetnému uzneseniu nepodala, čím sa právne posúdenie súdu v tomto uznesení vrátane posúdenia otázky prechodu právnej povinnosti nahradíť jej škodu na žalovanú stalo právne záväzným. Napadnutým uznesením súd porušil jeden zo základných princípov právneho štátu a to princíp právnej istoty, ktorý je, o. i., stelesnený aj v právnej záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí. VIII. V tejto súvislosti si dovoľuje poukázať ešte na skutočnosť, že Ústavný súd SR vo svojej judikatúre viackrát odmietol uplatňovanie prílišného právneho formalizmu (napr. IV.ÚS 5/2014). Formalizmus, resp. formálna aplikácia práva je aplikácia práva, ktorá vychádza zo znenia právnych noriem, avšak nezohľadňuje či už cieľ právnej úpravy alebo konkrétne okolnosti daného prípadu. Nepřípustnosť prehnaneho formalizmu sa musí uplatňovať nielen pri výkladných hmotnoprávných noriem, ale aj noriem procesnoprávných. NS SR vo svojom rozhodnutí 4MCdo/11/2009 z 27.10.2009 uvádza: Súd sa musia pri aplikácii procesných pravidiel vyhnúť prehnaneho formalizmu, ktorý by zasahoval do zásad spravodlivého procesu. Práve postup, spočívajúci v zastavení konania (okrem toho, že by išlo o postup v zjavnom rozpore s účelom hmotnoprávneho § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. a procesnoprávneho § 92 ods.2 O. s. p.) zodpovedá minimálne uvedenému prehnaneho formalizmu, ktorý zasahuje do jej práva na spravodlivý proces, pretože jej zásadným spôsobom sťažuje a komplikuje prístup k súdu vo veci uplatňovania jej legitímnych práv. Vedie preto k porušeniu práva na spravodlivý proces chráneného Ústavou SR a k jej možnosti sťažovať sa na porušenie svojich základných práv a slobôd na Ústavnom súde SR. XI. Po vydaní napadnutého uznesenia vstúpil do účinnosti nový procesný právny predpis Civilný sporový poriadok, ktorým sa v zmysle jeho § 1 spravuje postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Citovala znenie § 470 ods.1 CSP. CSP však zmenu strany sporu rieši na obdobných zásadách ako § 92 ods.2 a 3 O. s. p. zmenu účastníka konania. Rovnako CSP obsahuje v § 64 obdobný procesný postup súdu ako upravoval §

107 ods.4 O. s. p. Preto sú uvedené dôvody aktuálne aj pre posúdenie postupu súdu v zmysle nového procesného predpisu CSP.

4. Žalovaná, po doručení odvolania, uviedla: Poukazuje nato, že v prebiehajúcom konaní nebola preukázaná právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná zo zaniknutého subjektu Sole Slovakia, a.s. na ňu a nie je právnym nástupcom pôvodného žalovaného. Výmazom žalovaného z „obchodné“ registra, ku ktorému došlo k 1.4.2014, vzhľadom na predmet konania je zrejmé, že neexistuje žiaden subjekt, vrátane nej, ktorý by vstúpil do práv a povinností žalovaného, príp. ktorý by prevzal práva a záväzky, o ktoré v prebiehajúcom konaní ide. Aj napriek tomu, že ku škode na zdraví žalobkyne došlo prevádzkou vozidla za účinnosti vyhl.č.423/91 Z. z., v zmysle tejto poisťovňa nezodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, jej povinnosťou je iba plniť za poisteného, ktorý uplatnil právo vyplývajúce z poisťného vzťahu a v prípade nároku poškodeného na náhradu škody je pasívne legitimovaným subjektom škodca (subjekt, ktorý zodpovedá za škodu), ako tomu je aj v tomto prípade, a to do zániku žalovaného (k tomu uznesenie NS SR 3Cdo 219/2004). Vzhľadom k tomu, že v prebiehajúcom konaní nebola preukázaná právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná zo zaniknutého subjektu Sole Slovakia, a.s. na ňu a nemohlo dôjsť ku zmene účastníka, ktorý už skôr zanikol, ako bol podaný návrh na jeho zmenu je rozhodnutie konajúceho súdu správne a žiada ho v celom rozsahu potvrdiť.

5. Žalobkyňa k tomuto vyjadreniu podala nasledovné stanovisko: I. Žalovaná vo svojom vyjadrení opakuje rovnakú argumentáciu, podľa ktorej v prebiehajúcom konaní nebola preukázaná skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná zo zaniknutého subjektu Sole Slovakia, a.s. na ňu a tento subjekt nie je právnym nástupcom pôvodného žalovaného. Podľa žalovanej neexistuje žiaden subjekt, ktorý by vstúpil do práv a povinností žalovaného, príp. ktorý by prevzal práva a záväzky, o ktoré v prebiehajúcom konaní ide. Ako ďalej žalovaná vo vyjadrení uvádza, poisťovňa nezodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Jej povinnosťou je iba plniť za poisteného a v konaní o nároku poškodeného na náhradu škody nie je pasívne legitimovaným subjektom. Týmto pasívne legitimovaným subjektom je škodca, a to až do jeho zániku. II. Hneď na úvod uvádza, že žalovaná vo svojom vyjadrení prakticky vôbec nereaguje na jej argumentáciu v podanom odvolaní, ktorou zdôvodňuje nesprávnosť právneho názoru súdu vyjadreného v napadnutom uznesení a taktiež aj nesprávnosť právneho názoru samotnej žalovanej. Žalovaná len znova opakuje, že nedošlo k prechodu práv a povinností, o ktorých v konaní ide na iný subjekt, a teda ani na žalovanú. V podanom odvolaní podrobne zdôvodnila, prečo považuje právny názor a procesný postup súdu spočívajúci vo vydaní uznesenia o zastavení konania za nesprávny. Na všetkých dôvodoch uvedených v podanom odvolaní zotráva. Nakoľko žalovaná v podanom vyjadrení absolútne nereaguje na jej argumentáciu, odkazuje v celom rozsahu na obsah podaného odvolania. K obsahu vyjadrenia žalovanej len stručne uvádza, že predmetom konania je právo na náhradu škody na jej strane a povinnosť nahradiť škodu na žalovanej strane. Teda podstatné pre posúdenie vecnej legitímácie strán v konaní je len zodpovedanie otázky, kto je z hľadiska hmotného práva nositeľom práva na náhradu škody na strane žalobcu a kto je nositeľom tomu zodpovedajúcej povinnosti škodu nahradiť na žalovanej strane. Nositeľom hmotného práva na náhradu škody je nepochybne ona. Nositeľom právnej povinnosti škodu nahradiť je žalovaná. Jej povinnosť nahradiť škodu vyplýva z § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. v spojení s § 28 ods.3 zák.č.381/01 Z. z. Citovala znenie § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. V danom prípade je nesporné, že došlo k zániku poisteného a v takom prípade uvedené ust. jednoznačne uvádza, že právo na náhradu škody má poškodený voči poisťovni. Každému hmotnému právu na jednej strane zodpovedá právna povinnosť. Ak má teda poškodený, v danom prípade ona, právo na náhradu škody voči žalovanej (po zániku subjektu poisteného), potom je žalovaná jednoznačne nositeľkou právnej povinnosti túto škodu jej nahradiť. Žalovaná vo svojom vyjadrení správne uvádza, že do zániku poisteného subjektu, teda subjektu zodpovedného za škodu, je pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody podľa ust. vyhl.č.423/91 Zb. jedine subjekt zodpovedný za škodu. Platí to však len do zániku tohto pasívne legitimovaného subjektu, ako to napokon uvádza aj žalovaná vo svojom podaní. Po zániku tohto subjektu sa stáva nositeľom tejto právnej povinnosti práve žalovaná, a to práve na základe právnej úpravy v § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. III. Žalovaná opätovne namieta, že nedošlo k právnej skutočnosti, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná zo zaniknutého subjektu Sole Slovakia, a.s. na ňu a nemohlo dôjsť ku zmene účastníka, ktorý už skôr zanikol, ako bol podaný návrh na jeho zmenu. Ak vychádzame z toho, že predmetom konania je právo na náhradu škody a tomu zodpovedajúca povinnosť škodu nahradiť, potom k prechodu práva jednoznačne došlo. Ako už aj v podanom odvolaní uviedla, zánikom Sole Slovakia, a.s. táto prestala byť nositeľom povinnosti nahradiť jej škodu a nositeľom tejto povinnosti sa ďalej stala na základe právnej úpravy v § 3 ods.4 vyhl.č.423/91

Zb. žalovaná. Námieta žalovanej, že návrh na zmenu účastníka bol podaný až po zániku pôvodne žalovaného subjektu je nelogická ešte z jedného hľadiska. Nemohla predsa podať návrh na zmenu účastníka konania, keď bol v konaní žalovaný subjekt, ktorý existoval a bol nositeľom právnej povinnosti, o ktorú sa v konaní jedná. Nakoľko v zmysle § 3 ods.4 vyhl.č.423/91 Zb. je až zánik subjektu tou právnou skutočnosťou, na základe ktorej sa nositeľom právnej povinnosti nahradiť škodu stáva žalovaná, logicky mohla podať návrh na zmenu účastníka konania až po zániku pôvodne žalovaného subjektu, teda až potom, čo nastal skutočnosť, na základe ktorej prestal byť nositeľom právnej povinnosti jeden subjekt, a nositeľom tejto právnej povinnosti sa stal subjekt druhý. V ostatnom sa v celom rozsahu pridržiava podaného odvolania a navrhuje rozhodnúť v súlade s jej odvolacím návrhom.

6. Podľa 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa ods.2 prvá veta cit. ust. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

9. Uznesenie, vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že štát nemá právo na náhradu trov konania, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmané.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), lebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, preto uznesenie podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nove rozhodnutie.

11. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na prejednanie sporu a to v primeranej lehote.

12. Podľa § 107 ods.4 O. s. p. ak po začatí konania zanikla právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

13. Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

14. Ak súd nepokračoval v konaní s právnym nástupcom zaniknutej právnickej osoby (§ 107 ods.4 O. s. p., teraz § 64 CSP) porušil právo účastníka konania (teraz strany sporu) na spravodlivý proces (R 36/2011).

15. Podľa § 170 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd je viazaný uznesením, len čo ho vyhlásil; ak nedošlo k vyhláseniu, len čo bolo doručené, a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhotovené.

16. Podľa ods.2 cit. ust. uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je však súd viazaný.

17. Podľa § 237 ods.1 CSP súd je viazaný uznesením, len čo ho vyhlásil; ak nebolo vyhlásené, len čo ho vydal.

18. Podľa ods.2 cit. ust. súd nie je viazaný uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania.

19. Uznesenie 10C/474/2002-408 z 23.4.2015, bolo účastníckam konania (stranám sporu) doručené 29.4.2015, resp. 6.5.2015 (odvolanie proti nemu nebolo podané, preto sa stalo právoplatným), a keďže nešlo o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania bol ním súd od 6.5.2015 viazaný.

20. Právny názor súdu, že uvedené uznesenie je neúčinné nemá oporu v žiadnom ust. O. s. p., ani v teraz účinnom CSP.

21. Súd bol preto povinný pokračovať v konaní so žalovanou a až v rozhodnutí o veci samej mohol posúdiť, či žalovaná je alebo nie je pasívne vecne legitimovaná, t. j. či na ňu prešla alebo neprešla povinnosť z pôvodného žalovaného.

22. Tým, že súd nepokračoval v konaní so žalovanou, ale konanie zastavil, i keď pre to neboli dané procesné predpoklady, porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, a preto nebolo možné pristúpiť k vecnému posúdeniu opodstatnenosti žalobou proti žalovanej uplatneného nároku, ale napadnuté uznesenie mohlo byť iba zrušené (R 7/2015).

23. Odhliadnuc od toho, je napadnuté uznesenie nesprávne aj z dôvodov uvedených v odvolaní, ktoré sú v celom rozsahu opodstatnené.

24. Povinnosťou súdu bude v konaní pokračovať a rozhodnúť vo veci samej.

25. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

26. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.